

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : Έν' Αθήναις και ταίς έπαρχ. φρ. 20. — Έν τῷ έξωτ. φρ. 30.
 ΑΓΓΕΛΙΑΙ : άπαξ ἢ δις, λ. 40, τρις έως έξις λ. 20, κατά μήνα λ. 15, έτος ἢ έξαμήναι λ. 10.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, **όδος Μουσών, Αριθ. 4**, άπέναντι τῆς οικίας Φιλήμονος παρά τῆν π.λατείαν τοῦ Συντάγματος. —

Ο ΒΕΛΕΝΤΖΑΣ ΗΘΩΩΘΗ

Αί δύο αύται λέξεις έκυκλοφόρουν τήν έσπέραν τοῦ Σαββάτου εις όλας τὰς Αθήνας, καθώσ έκυκλοφόρουν οί όμιλοι τῶν παιδων και έψαλλον τὰ Χριστούγεννα ! Παράδοξος σύμπτωσης ἢ γέννησις τοῦ Χριστοῦ μας και ἢ γέννησις τοῦ Βελέντζα μας : άλλ' είναι μάλλον παράδοξα τὰ φαινόμενα κατά τὰς δύο αύτάς γεννήσεις. — Μάγοι τότε, ύπουργοί τώρα μύρτος και λίθανος τότε, χέλια και λαγοί τώρα : άστρον λαμπρόν τότε : άστρον χρυσοῦν τώρα, σωτηρία τοῦ ανθρωπίνου γένους τότε, σωτηρία τοῦ ελληνικοῦ βασιλείου τώρα ! Μέγας εἰ κύριε Βελέντζα και θαυμαστά τὰ έργα σου.

“Όλα αύτά είναι νόστιμα, είναι και αληθῆ, είναι ίσως και εύσυνείδητα κατά τήν έτυμηγορίαν τῶν ενόρκων : άλλ' είναι έπίσης αληθές ότι κατά τήν πολυθρύλλητον δίκην οὐδὲ τὰ ἔχνη ἠδυνήθησαν ν' αποκαλύψωσι τοῦ έλλείμματος τῶν Θηβῶν.

Ποίος λοιπόν Έλλην ήρωσ, εἰς εκείνων τοὺς όποίους περιγράφει ο Ραμπελέ ότι καταπίνουσιν ένα βῶδι ολόκληρον εύθὺς άμα γεννηθῶσι, κατέπιεν ένα ολόκληρον εκατομμύριον εκ τοῦ Δημοσίου ; Τὸ κατέπιεν ο Βασιλεύς ; τὸ κατέπιεν ο Κουμουνδούρος ἢ ο Τρικούπης ; Τὸ κατέπιεν ο Σωτηρόπουλος ἢ ο Παπαμιχαλόπουλος ; Τὸ κατεπίατε έσεεις ; τὸ κατεπίαμεν επί τέλους ἡμεῖς ;

Ένθυμούμεθα τὸν σατανικὸν κρότον τῆς εκρήξεως τοῦ ταμείου Θηβῶν : ο Δουίλιος εἰν εξερρήγνυτο όλος, δὲν θά εκρότει πλείοτερον. — Ημεῖς τότε, μακρὰν τῶν Αθηναίων εύρισκόμενοι, έπιστεύσαμεν ότι πάντες οί Έλληνες μηδὲ τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου εξαιρουμένου, μηδὲ τοῦ προέδρου τοῦ Αρείου Πάγου, τοῦ μόνου τιμίου Έλληνοσ κατά τὸν Αμποῦ, θά εἶχον κάποιον μέρος εις τὸ Θηβαϊκὸν δράμα. Έσκαπτό-

μεθα μάλιστα ότι και ἡμᾶς τόσῳ μακρὰν ἠδύνατο νά καλέσωσι εις τήν διανομήν τῶν προσώπων πράγμα τὸ όποιον πολὺ μάς ανησύχει, διότι ομολογοῦμεν, κύριοι πρωταγωνισταί Κυβερνήται μας, τήν παντελῆ μας αδεξιότητα περὶ τήν εκτέλεσιν δραμάτων τοιαύτης φύσεως. Έπροτιμήσαμεν λοιπόν ν' αναγινώσκωμεν μακρόθεν τὰ τῶν προπαρασκευῶν τῆσ παραστάσεως.

“Ω διάβολε ! εις ποῖον σατανικὸν δράμα περιέπλεξες τοὺς πτωχοὺς μου συμπατριώτας ;

Ακούσατε εν περιλήψει τήν υπόθεσιν τοῦ δράματος όπερ θά έπεγράφετο **ὁ Κλέφτης**. Ἡ Έλλάς ολόκληρος απεικονίζεται. ὡς ταμείον πεπληρωμένον χρημάτων από τὸ όποιον κλέπτουσιν όλοι. Κλέπτουσιν ύπουργοί, κλέπτουσι πρωθυπουργοί, κλέπτουσι βουλευταί, νομάρχαι, ταμιαί, τραπεζίται, ιερεῖς, οπλαρχηγοί, Έθνικῆ Αμυνα, Έθνικὸς Δεσμός, εν γενει τὸ έθνος ολόκληρον κλέπτει τὸν εαυτόν του. Ἡ εἰκὼν, βλέπετε προσεγγίζει εις τὸν Φιλάργγυρον τοῦ Μολιέρου : και ἤξεύρετε ότι τὸν φιλάργυρον από τοῦ ασώτου εν μόνον βῆμα χωρίζει....

Παρήλθεν εκτοτε χρόνος πολὺς και οὐδὲν άκούετο περὶ τοῦ πανδαιμονίου αύτου δράματος, ότε μίαν πρῶταν αί θύραι τοῦ Βαρβακειοῦ ἠνοιχθησαν και δώδεκα μόνον ανθρωποι έμμελλον νά δώσωσι λόγον ενώπιον τῆς δικαιοσύνης.

Οί ύπουργοί παρέστησαν ὡς άπλοι μάρτυρες μετά τινων άλλων, άπαν δὲ τὸ λοιπὸν δικαστήριον έσπευσε νά καταλάβῃ θεατοῦ θέσιν εις τήν εκτύλιξιν τῆς παραδόξου υποθέσεως, καθ' ἣν τὸ πρόσωπον τοῦ πρωταγωνιστοῦ ανετέθη εις τὸν Βελέντζαν.

Αλλά ποία εκπληξίς ! Ὁ Βελέντζας κατά τήν δίκην εκείνην δὲν είναι ο φοβερός έλλειμματίας τοῦ Ταμείου Θηβῶν, δὲν είναι ο μέγας κλέπτης ενὸς εκατομμυρίου δραχμῶν, δὲν είναι ο απογυμνώσας τὸ Δημοσίον χάριν τοῦ ίδιου συμφέροντος, δὲν είναι ο δωροδοκῆσας τοὺς πάντας όπως καλύψῃ τήν

κατάχρησίν του, δὲν εἶναι ὁ πλαστογραφήσας τὰ πάντα διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν καταχθονίαν σπατάλην του, δὲν εἶναι ὁ μέγας ἐγκληματίας.

Ὁ Βελέντζας παρίσταται ὡς μάρτυς, ὡς θῦμα, ὡς ἥρωας, ὡς Μιλτιάδης, ὡς σωτὴρ τῆς πατρίδος, ὡς ἀποδώσας τὴν Θεσσαλίαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὡς ὀδηγήσας τὰ ἑλληνικὰ στρατεύματα, καθὼς ποτε ὁ Ξενοφῶν, ὡς φιλοδοξήσας καθὼς ὁ Καῖσαρ, ὁ Ἀλέξανδρος καὶ ὁ Ναπολέων, ὡς δὲν εἰξεύρω τί ἄλλο ἀκόμη καὶ μόνον Βελέντζας δὲν εἶναι τὴν ἡμερὰν ἐκείνην.

Ἄλλὰ τότε ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην, αἱ μετριόφρονες σκιαὶ τοῦ Κανάρη, τοῦ Παπανικολῆ, τοῦ Μπότσαρη καὶ ἄλλων παρήλαυνον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, καὶ μοὶ ἐψιθύριζον εἰς τὸ οὐς :

— Καὶ ἡμεῖς ὑπηρετήσαμεν τὴν πατρίδα, ἀλλὰ δὲν ἐχρηματίσαμεν ταμίαι Οἰκονομῶν, καὶ ἡμεῖς ἐπροκινδυνεύσαμεν ὑπὲρ τῶν συμφερόντων αὐτῆς, ἀλλὰ δὲν ἠρουνῶμεν ἐπὶ τοῦ ἐσκαλωμένου ἐδάφους τῆς νὰ ἀνεύρωμεν μεταλλεῖα, καὶ ἡμεῖς ἐφάγομεν Τούρκους, ἀλλὰ δὲν ἐφάγομεν ἑκατομμύρια, καὶ ἡμεῖς ἐπολεμοῦμεν κατὰ τῶν ἐχθρῶν μας, ἀλλὰ δὲν ἐκρατοῦμεν εἰς τὴν μίαν χεῖρα τὸ ξίφος ἢ τὸν δαυλὸν καὶ εἰς τὴν ἄλλην καμπύλην ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων, καὶ ἡμεῖς, καὶ ἡμεῖς . . . καὶ ἐχάθησαν ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης αἱ πτωχαὶ ἐκεῖναι σκιαὶ.

Μεγαλειότατε Βασιλεῦ τῶν Ἑλλήνων ! σὲ ἐξετίμησα καὶ σὲ ἐθαύμασα ὅταν εἰς τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ Θηβαϊκοῦ ἐλεειμματος σχεδὸν κατῆλθες τὴν κλίμακα τῶν ἀνακτόρων σου καὶ ἀνῆλθες μέχρι τῶν δωματίων τῆς Δικαιοσύνης ζητήσας παρ' αὐτῆς τοὺς ἐνόχους. Σὲ ἐξετίμησα, διότι συνοίδες τότε τὸν μέγαν κίνδυνον ὃν διέτρεχεν ἡ πατρίς ἐὰν ὁ μέγας ἐκείνος κλέπτης διέφευγε τὴν δικαιοσύνην. Ἄλλ' ἂν ἤδυνασο νὰ παρίστασαι προχθὲς εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Βαρβακειοῦ, θὰ ἤκουες ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ Πρωθυπουργοῦ Σου καὶ ἀπὸ τοῦ στόματος δύο πρώην Ὑπουργῶν Σου, ὅτι πρὸ εἰκοσαετίας ἡ ἐξελεγχίς τῶν Δημοσίων χρημάτων ἐξεδιώχθη τῆς Ἑλλάδος, ὅμοῦ μὲ τὸν προκατοχὸν ἡμῶν βασιλέα· ὅτι τὰ ταμεῖα ὅλα τοῦ Κράτους παρουσιάζουσιν ἐλλείμματα ἀπεικονίζοντα ἐν μικρῷ τὸ ταμεῖον Οἰκονομῶν, ἢ ἢ ὑπηρεσία δὲν εἶναι ἐπαρκής ὅπως ἐξελεγχίη ὅλα αὐτὰ τὰ ταμεῖα ! ὅτι ἡ κατάστασις τῶν Οἰκονομῶν ἦτο γνωστὴ εἰς ὅλους τοὺς κατὰ καιρὸν ὑπουργοὺς τῶν Οἰκονομικῶν, ἢ ἢ ὅτι πάντες μὴδὲ τοῦ Πρωθυπουργοῦ ἐξαίρουμένου, προσεπάθουν νὰ συλλάβωσι τὸν ἀρχιληστὴν ἐξαπίνης, κατὰ τὴν ἰλιάρην ἐκφρασιν τοῦ Προέδρου Βλάχου· ὅτι ὁ Βελέντζας ὠνειροπῶλει τὴν Θεσσαλίαν ὀλόκληρον ἕνα τσιφλίκι καὶ ἕνα ἄλλο τὸ ταμεῖον Οἰκονομῶν, καὶ ὅτι οἱ ἄρχοντές σας διὰ νὰ διασώσωσιν ὑμῖν τὴν Θεσσαλίαν παρεχώρησαν εἰς αὐτὸν τὰς Θήβας ! ὅτι ὁ Βελέντζας καὶ λόγφ ἀμοιβῆς εἶχε δικαίωμα ἐφ' ἑνὸς ἑκατομμυρίου κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Βολσελεῦ καὶ τῶν πατριωτῶν του, ἢ ἢ ὅτι γενναϊότερος ἐκεῖνου ὁ ἡμέτερος ἥρωας δὲν τὸ ἐθίξεν, ἀλλὰ τὸ ἀφιέρωσεν εἰς τὴν πατρίδα. Θὰ ἤκουες ὅλα αὐτὰ καὶ τότε ἐκπληκτος θὰ ἐφώνεις :

— Ἄλλὰ τέλος πάντων τί ἐγένεε τὸ ἑκατομμύριον ;

Κύριε Πρωθυπουργέ τῆς Ἑλλάδος ! ὁ Βελέντζας, τὸ μέγα θηρίον αὐτὸ ὅπερ συνέλαβες εἰς τὰς χαράδρας καὶ τὰ Θεσσαλικά σπήλαια, καὶ τὸν ὅποιον ἀφήσατε ἐλεύθερον νὰ δαγκάσῃ ὅλον τὸν κόσμον καὶ σὰς ἀκόμη ἐν τῇ ἀκατασχετῶ αὐτοῦ δίψῃ αἵματος, τὸ αἰμοδόρον αὐτὸ θηρίον ἐπὶ τοῦ ὁποίου σεῖς ἐπιβάντες κατεδιώξατε τοὺς ἐχθροὺς σας, ἀπεδείχθη ἄγνόν καὶ ἄκακον ἄρνιον !

Ποῦτος λοιπὸν ἐξ ἡμῶν, κύριε Πρωθυπουργέ, εἶναι ὁ λύκος ;

Νομίζετε ὅτι ἡ ἀθώωσις τοῦ Βελέντζα ἀθώνει ὅλους μας ; τοῦτο θὰ ἦτο ἀληθές, ἂν ὁ Βελέντζας εἶναι ὁ ἀρχιληστὴς τοῦ λιμερίου ἐκεῖνου, τὸ ὅποιον καλεῖται Ἑλλάς· ἀλλ' ἂν εἶναι αὐτὸς ἀθῶος, ἂν ἦναι ὁ ἥρωας τῶν Θεσσαλικῶν πεδίων, τίς εἶναι ὁ ἥρωας τοῦ Ταμεῖου Οἰκονομῶν ;

Εἶναι λοιπὸν ἀληθές ὅτι ἐπὶ τῆς βράχως τοῦ Βελέντζα ἐφορτώσαμεν ὅλας τὰς ἀνομίας ἡμῶν, ὡς εἶπεν ὁ Τυπάλδος, κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν προπατόρων μας οἵτινες ἐφόρτωναν ἐπὶ τοῦ τράγου ὅλας αὐτῶν τὰς ἀσχημίας καὶ τὸν ἐθυσίαζον εἰς τὸν ἐξιλεωτὴν θεόν ;

Ἄλλ' οὔτε θῦμα βλέπω τὴν φορὰν ταύτην, οὔτε θεὸν βλέπω μόνον ἕνα πτωχὸν διάβολον, ὅστις σὰς ἀνεβίβασεν εἰς τὸ ὄρος τῆς ἐξουσίας, διὰ νὰ σὰς πειράξῃ ἔπειτα ἀπὸ τὸ ὕψος ἐκεῖνο, λέγων ὑμῖν :

— Σοὺ χαρίζω ὅλα αὐτὰ ὅπου βλέπεις ἐάν . . . δ.ν πέσης ἀπὸ ἐδῶ Χαρίλαε ! . . .

Ἄθηναϊος.

ΒΟΥΛΗ

Παραμονὴ τῶν Χριστουγέντων.

Ἡ Κυβέρνησις περιμένει τοὺς βουλευτὰς νὰ ἐορτάσωσι περὶ τὸ δένδρον τῶν Χριστουγέννων, τοῦ ὁποίου οἱ κλῶνες ἀποτελοῦνται ὑπὸ εἰκοσάδος ποικιλίων καὶ μαγικῶν νομοσχεδίων.

Ἄλλ' ἡ ἀντιπολιτεῦσις δὲν δέχεται τοιαῦτα Χριστουγεννατικά δῶρα ἀπὸ τὰ χεῖρα τῆς Κυβερνήσεως,

Πρὸ τῆς μεγάλης θύρας τοῦ Βουλευτηρίου ἰστάμενοι καὶ κινούμενοι καὶ ἀνησύχως ἐτάζοντες τὰ πέριξ καὶ ἐξαφανιζόμενοι καὶ ἀναφαινόμενοι Δραγούμης καὶ Πετσάλης προδίδουσι, καὶ πρὶν εἶτι εἰσέλθῃ τις, τὴν ἀγωνίαν τῆς Συμπολιτεύσεως καὶ τοὺς ἀγῶνας αὐτῆς πρὸς καταρτισμὸν ἀπαρτίας.

Ἡ Ἀντιπολιτεῦσις παρανοεῖται ἀπὸ μίαν χαρμαῖδα τὰ ἐν τῇ αἴθουσῃ, καὶ σκέπτεται : Ἄν κατορθώσω, καὶ χωρὶς ἐμέ, ἀπαρτίαν τότε παρουσιάζομαι καὶ ἐγώ, καὶ ματαιώσω τὴν συνεδρίασιν μὲ τὴν παρουσίαν μου· ἢ εἶνε καλὰ τὰ λόγια μου. Ἄν δὲν εἶνε ἀπαρτία, καλὰ εἶμαι τρυπωμένη ἐδῶ.

Ἡ Συμπολιτεῦσις περιμένει, περιμένει ἐπὶ ματαίῳ. Οἱ δύο, ὡς ἀνωτέρω εἶπομεν, βουλευτοπομποὶ ἄγγελοι ἐπανέρχονται μὲ μελανὰς πτέρυγας.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς τολμᾷ νὰ εἴπῃ : Διαλύεται ἡ συνεδρίασις.

Πολλοί : ἢς περιμείνωμεν ἀκόμα λίγο.

Ἄλλ' ὁ κ. Πρόεδρος ἐτόλμησεν ἠδὲ δὲν δύναται νὰ ξανατολμήσῃ νὰ περιμείνῃ . . .

Πολλοί : Λοιπὸν, τὴν Δευτέραν !

Κουτρούλης.

ΔΙΚΗ ΒΕΛΕΝΤΖΑ

Ἐκατοσίμπαλης.

Ἡ μαρτυρία τοῦ κ. Κατοσίμπαλη δύναται νὰ χρησιμεύσῃ τὸ motivo, ὡς λέγουσιν οἱ Ἴταλοί, περὶ τὸ ὅποιον θὰ ἐπλέ-